

ENTREVISTA

Biel Mesquida

Narrador i poeta

► ► ►

intrigues aventureres sens fi és perquè tot això és així, em toca i em commou. El Parc Temàtic de Mallorca és ara mateix un laboratori literari engrescador i excitant: des del turisme de masses fins a les xarxes del narcotràfic, des de la invasió alemanya fins a la dels immigrants sense papers, des dels milionaris de la jet fins als assassins a sou, des dels indígenes botifarres, hotelers, constructors fins als residents i visitants cosmopolites, pertot hi ha tita.

E.P. Tots els textos, així com el títol del llibre, estan escrits en segona persona. Per què?

B.M. A *Excelsior o el temps escrit* vaig començar la primera recerca sobre la narració en segona persona, que és un punt de vista ventafocs mal i poc usat en la nostra literatura. A *Vertigens* vaig continuar les meves exploracions sobre aquesta perspectiva formal. Com més la investigava més hi descobria possibilitats novelles i excitants d'escriure i descriure: aquest tu podia ser el narrador *deus ex machina*; podia ser un personatge amagat; podia ser un *alter ego* de l'escriptor; podia ser una manera de fer diàleg sense guions; podia ser el resultat d'una esquizofrènia o trencament entre autor i personatge... Per això vaig decidir que em passaria uns anys penjat en la segona persona. Ara, el 2001, quan acab de sortir d'aquesta experiència, crec que m'ha donat un mester personal i uns fruits íntims que es poden llegir a *T'estim a tu*. Al teler de la meva feina d'ara hi ha *Carnatge Hall*, que serà un text novel·lesc negre on faré servir també aquests i d'altres punts de vista. Tota la meva escriptura és experimental.

E.P. A qui fa referència el 'tu' del títol?

B.M. El tu del títol és polisèmic, polifònic, polièdric i gens polític.

E.P. La seva és una prosa per ser escoltada. ¿És una musicalitat buscada?

B.M. No he escrit res mai que no hagi llegit i rellegit en veu alta durant el procés d'escriptura. O no és la música verbal condició alta del plaer de llegir? I el plaer de llegir no és la veritat de la literatura?

E.P. La seva manera d'escriure pot agradar més o menys, però diria que no deixa indiferent. Això deu ser l'objectiu de tot escriptor.

B.M. Una parella amiga meva s'ha separat. Una part m'ha confessat que l'altra ja li és indiferent. És la fi de l'amor. I tot escriptor es romp les xarxes neuronals del cervell perquè un lector estimi la seva lletra. L'estimi?

E.P. ¿Té la sensació d'haver trobat un estil propi?

JOSEP LOSADA

B.M. Sí.

E.P. "L'única veritat possible és la mentida". És una frase que apareix dues vegades en aquest llibre. Per què? ¿La literatura és veritat o mentida?

B.M. La literatura que venç el temps amb mentides, amb invencions, amb jocs de mots i amb les mil i una feines intel·ligents i dures de l'escriptor sempre és veritat. La veritat queda penjada damunt el temps com si fos un conte.

E.P. "La majoria d'humans no sabrien res d'ells mateixos ni del món si no fos que la literatura els ho ensenya". Segur? I què passa amb la majoria d'humans que no llegeixen?

B.M. Hi ha tants d'interrogants dins la matèria literària, hi ha tantes d'exploracions llengüeres cap a territoris humans insospitats i inacabables, hi ha tanta recerca del coneixement i del misteri a través dels mots, que el lector pot veure's des de molts de punts de vista, pot descobrir-se des de miradors insospitats, pot sentir coses que sense la lletra no hauria experimentat mai. La literatura fa sentiguera, fa intel·ligentera, ens fa més savis, i la saviesa és font de gust. Aquells que no llegeixen són com llenguabaldats. Escriure literatura bella en una pàgina de diari obre camps a gent a qui no se li ocorrera mai llegir un llibre, entres dins molts més ulls que a d'un llibre.

E.P. ¿No trobar la forma és un suplici?

B.M. La forma és necessària per a tot. La forma és la idea,

la forma és la paraula, la forma és l'acció i la música i la tipografia i el planter viu de frases que informen el lector. El fons totsol, que deia mestre Valéry, no és més que una mala forma. No practic una relació de suplici amb l'escriptura. És un treball exacte que du feina però que funciona mogut pel gust. Podria dir d'una forma reductora i vertadera: Pas gust d'escriure.

E.P. "El poeta no para de tenir cura

de la llengua". ¿Vostè mima la llengua amb ànima de poeta?

B.M. La llengua és la segona ànima del poeta. La llengua catalana està bruta, estripada, ocupada, feta malbé. La meva feina és netejar-la, és ensenyar-la, és carregar-la, és saber-la. La llengua catalana sofreix mollor, corrupció i secretisme. La meva feina és tensar-la i repartir-la. La meva feina és aviciar-la. Fer de la llengua catalana vici nefand. Fa molts d'anys em digueren

que era un gra de pus dins la literatura catalana. Els grans de pus són la salut. Li ho dirà qualsevol metge.

E.P. Ha publicat més narrativa que poesia. Se sent més narrador que poeta?

B.M. Tota la meva feina literària, tot quant he escrit, té energia de ser poema. La divisió de gèneres no m'interessa ni com a excusa. Els gèneres, i no cal demanar cap aval teòric d'autorització, no existeixen. Els bells i vells noms de narració, conte, teatre, assaig... són senzillament formes.

E.P. "L'escriptor hauria d'evitar les proeses verbals: són com una vulgar exhibició de mister o miss músculs". Però no caure en la temptació de fer filigranes és difícil.

B.M. Escriure és una manera de viure proeses, la qual cosa no és el mateix que fer-les per escrit. Les proeses es practiquen en la recerca de la forma, en les estratègies per no caure en els llocs comuns, en les invencions, en els robatoris, en les llicències, en totes les proves que cal vèncer per fer que la llengua feixista esdevengui terra lliure. Les filigranes que vostè assenjala com a parany les veig com un tòpic desfressat d'acrobàcia verbal. Jo no he de mester fer aquestes coses.

E.P. *L'adolecent de sal* continua sent, com vostè va dir una vegada, la seva carta de presentació mundial. ¿Li fa por no tornar a escriure mai més un llibre com aquell?

B.M. El que va escriure *L'adolecent de sal* ja és mort. El Biel Mesquida d'ara ha fet *T'estim a tu*.

"El 'tu' del títol és polisèmic, polifònic, polièdric i gens polític"

"Tota la meva feina literària, tot quant he escrit, té energia de ser poema"